

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον έτος τούτε είναι,
κι' Έβρα πάλιν αι' Αθήναι.

Έτος χίλια εκατόσα κι' ογδοήκοντα ένέα,
και αυτός ό χρόνος Άβχθ περισούματα γενναία.

Ό Ρωμής την εβδομάδα — μόνο μία φορά θά βγαίνη,
Κι' όταν έγω εξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνη,
Συδρομητας θά δίχωμαι — διότι τους άνίχομαι,
μοναχά 'σ'ας Έπλοχίας — και 'σ'οδ' Έξωτερικών,
επειδή καιρούς πτωχίας — τρχεί: τή Έληνικών,
Συδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τά ζίνα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'σ'οδ' χίρι.
'Άλλ' έδω συδρομηται — δέν θά γίνονται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άνκοιτς: — δέν πινάς συδρομητής.
Κι' ούτε θίλω νταραβιρι — μί κανίνα κανονίερη,
Γράμματα και συδρομει — αποστέλλονται: σ' έμέ.
Μίς'στών φέρων την άντάρα — κι' ό Ρωμής μας μία δεκάρα.

Έκτι κι' είκοστή Αδούοτου,
έποχί του νέου μούστου.

Πούντος διακόσα έξηντα τρία,
ό Στρατηλάτης πάλι 'σ'τα κρύα.

Ψάλλουν οι Τρικουπικοί
έν χορψ και μουσική.

Κάτω 'στης Τήνου τά χωριά
—φάτε και στρώστε το βαριά.—
και 'σ'τα πέντε βιλαέτια,
—έξω τώρα τά οσκέλτια.—

Βγάζουν τον Γκιώνη βουλευτή
—χαρά 'σ'τη δόξα μας αυτή!—
και άνάβουν τόσιες τράκες
κι' όλαις ή φουφού λά βράκες.

Δέν τόλεγ' ένας πώς 'μπορει
—κλάψε, καυμένη Θεοδωρή.—
τέτοια έκλογή νά πάρη
ένα Τηνιακό ζαγάρι.

Ποιός ειθε πράσινο δενδρι
—κλάψε, καυμένη Κατσανδρή!—
νάνα: με γαλάζια φύλλα...
τί ανέλιπστη μαυρίλα!

Και 'σ'την κορφή μαλάμματα,
—άρχιστε τά κλάμματα—

και 'σ'τη ρίζα κρύα βρούσι...
πόσων μάτι θά μαυρισί!

Πάει τó νάζι: τó πολú,
κλάψε, Δεβίση Νικολή,
και σχίσε τάποφώρα σου
άπο τή στενωχώρια σου.

Φάτε και πιέτε... τραλαλά...
κλάψε, φτωχό Ζυγομαλά,
μά και σού, καυμένη Ράλλη,
πούχικς τó ξανθό κεφάλι.

Έβιβα, Γκιώνη... πίες κρασί...
πώς θάβγης βουλευτής και σού
ούτε τώδες 'σ'τόνιερό σου
κι' όλο κάνεις τó σταυρό σου.

Νάνα: ό Πρόεδρος καλά
κι' αυτός θά φέρη—τραλαλά—
κάθε καλό επίγειο
και άλλο Ίσοζύγο.

